

Barcelona, 26 de setembre de 1930

L'Esquella de la Torratxa

ANY LIV - 2674 - 15 cts. - Atrassats, 30

“Doña Anastasia”

—No facis morros, que, tard o d'hora, te la treuré.

Altaveus PHILIPS

**Reproducció meravellosa
del so i de la veu**

Cada altaveu Philips és un
veritable instrument que re-
produceix amb meravellosa
puresa totes les notes de
l'escala musical.

ALTAVEUS

**Reproducció fidel
Sense cap deformació
Gran potència sonora**

PHILIPS

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÒNICA

Escenari de Catalunya

AN tornat els artistes de Catalunya. Els mesos d'estiu quedaren tancades les sales dels teatres, i els autobusos de tournée recorregueren Catalunya. Els pobles de les comarques catalanes reberen la visita de les companyies de teatre català de la ciutat i, més encara, les que es formaren per elements disgregats de cada companyia conjuntada de Barcelona. Ja són ací. Ja n'han debutat tres, i en falta una encara.

Les "tournées" de les companyies catalanes i el seu bell resultat econòmic, si no de totes, almenys en aquelles que per estar garantides pel bon nom de la companyia, per llur popularitat o tanmateix per l'atracció de l'obra representada, demostren que l'afició teatral encara no està esmorçada i que ni la calor, els balls, els esports, el cinema—mut o parlat—, etc., no poden destruir-la, per ara. Però aquesta afició catalana està a punt de perdre's si tots ple-gats—autors, artistes, músics, etc.—no s'agermanen per a defensar llurs interessos artístics i materials. Són molts els teatres de Catalunya que es van perdent per a les representacions escèniques; són molts també els que, deixant als teatres les nits de cada dia lliures a les companyies, els dissabtes i els diumenges se'ls reserven per a donar-hi cinema; i amb un programa de cent o cent-cinquanta pessetes, en poden fer mil o dues mil... Si les companyies teatrals treballen cinc nits a la setmana i els dissabtes i diumenges, que són dies que poden anivellar el pressupost setmanal, es troben les portes dels teatres tancades, l'any que ve no serà possible dur als pobles de Catalunya la paraula escènica de Barcelona. Pel que fa referència als autors i als artistes, amb tot i ésser considerable l'atur forçós, no és tan greu com el greuge que es dóna al teatre català; a la propaganda artística de la paraula i al conreu de l'art escènic en les nostres comarques.

La creació d'uns "Amics del Teatre" a cada poble, que podrien ésser les companyies d'aficionats catalans; l'organització d'una oficina central a Barcelona, on els interessos dels artistes i autors fossin ben defensats; la decisió de contrastar els interessos del teatre amb els del cinema—que, tot hi essent molt respectables i dignes de tenir-los en compte no ho són tant com el pa de cada dia dels nostres artistes, dels nostres músics, dels nostres treballadors del teatre, etc.—ha de fer obrir els ulls de tots els catalans que viuen sota l'ambient del teatre. No cal dir que aquest increment del teatre a les nostres comarques, aquesta invasió de teatre català, ha familiaritzat els pobles de marina i muntanya, àdhuc els més feréstecs,

amb l'ambient civilitzat teatral de Barcelona. Els ha donat a conèixer els nostres autors, els nostres poetes, els nostres artistes. Ço de què parla el diari cada dia i que no coneixen perquè no poden venir a Barcelona. La tasca artística dels nostres autors ha ajudat a comprendre millor la superació de la tasca cultural. ¿Es possible que es deixi arrabassar tot això sense provar la discussió? ¿Es possible que tots aquells que s'interessen per la "centripetació" de la cultura catalana no vegin el perill que hi ha en no organitzar aqueixes "tournées" que no tan sols deurien quedar arreconades per l'estiu, sinó també per tot l'hivern? ¿Es possible que tan sols fiem a les conferències polítiques i als discursos tota la propaganda de ço que compremem i interpretem quan es parla de "Catalunya endins"?

Hi ha ciutats, com la de Tarragona, que fa l'esforç de mantenir una temporada teatral a l'hivern. Abans, això, era possible a Figueres. ¿Per què no ha d'ésser-ho a Girona, a Lleida i a d'altres poblacions de Catalunya, que per estar allunyades de Barcelona necessitarien estar més en contacte amb el nostre teatre?

La prova feta pels aficionats de Sitges, enguany, amb la representació de l'"Orfeu", de Cocteau, segons m'han dit, ha estat admirable. ¿Es que un estol d'aficionats a cada poble no pot donar-se una festa espiritual semblant? L'augment de les companyies d'aficionats a Catalunya; la manutenció de companyies professionals en certes capitals i l'organització de certes "tournées" pels centres i casinos, sotmesos al patronat d'uns "Amics del Teatre" que s'organitzessin, farien possible la continuïtat artística i teatral de Catalunya, que, si no, morirà en dos o tres anys...

FRANCESC MADRID

FUM!...

El senyor Briand és, sens dubte, un home famós. Ho seria, si per altra cosa no, pels anys que fa que és ministre. Però els seus solos de violí, tocats a Ginebra o a París amb molt d'èxit de galeria, són certament tan cèlebres com coneguts.

Ara, quant a l'eficàcia de les seves activitats pacifistes, la gent és més escèptica. Tota persona d'una mica de sentit comú, en efecte, es pregunta de seguida si en lloc de cridar tant "França i la pau! França i la pau! França i la pau!...", no seria més pràctic—i sobretot més exemplar—reduir un xic la formidable potència militar del seu país—la primera del món.

I és que amb la seva cara pilosa de bon jan, Briand, fet i fet, és un trapella, un honorable trapella.

A Catalunya, però, ja ningú no es deixa entabanar pel ministre francès. Tothom coneix la seva posició netament contrària als interessos minoritaris; tothom coneix les seves transigències, les seves concomitàncies amb dictadors de la pasta de Primo i Anido; tothom, en un mot, li co-

neix les manyes... ¿Qui voleu, doncs, que s'embadaleixi ací amb els seus famosos "ritornelos"?

Però ara sembla que, a més a més, el seu violí s'ha espatllat. Sembla que ja ni el seu lirisme té èxit...

Què li passa al senyor Briand? El senyor Briand, que és un gran fumador, comença de fer-se vell, i els metges li han prohibit el tabac.

Ha hagut de creure: els grans homes es deuen a la pàtria. Però ell, que sense fumar no és capaç ni de tocar el violí, ha reemplaçat el caporal per l'eucaliptus. I en eixir d'altre dia de la S. D. N. tot assaborint resignadament l'insipid consol, va dir, adreçant-se als periodistes, amb una fanfarroneria molt francesa:

"El caporal, el caporal... Ah! Un nou sacrifici que faig encara a la pau!"

MOLIERE I ELS METGES

A l'Ateneu hem oït aquest diàleg que anem a transcriure. El sostenien un autor dramàtic i un polític.

Deia l'autor dramàtic:

—Quina ràbia tenia Molière als metges! Quin menyspreu sentia envers ells! Com se'n burlava!

I rubricava el polític:

—I això que no coneixia el doctor Albiñana!

Aquell setmanari catòlic...

PROSSEGUEIX LA RATXA DE MENTIDES

Aquell setmanari catòlic, carlí i catalanòfob al qual hem alludit ja en algun número anterior, intenta ara una maniobra ridícula per eludir l'acció de la justícia, i inicia una rectificació tímida i covarda. Ara resulta que si han acusat de plagiar En Francesc Madrid, és perquè ho van llegir en un diari de Terrassa. Deixem de banda la lleugeresa que seria de recollir sense comprovar-la una acusació tan greu. Aquesta lleugeresa fóra suficient per desqualificar un periòdic i un periodista. Però el cert és que això és una nova mentida: una difamació contra un diari catòlic terrassenc, del qual no sé si per prudència o per por no en citen el nom.

Ara bé: aquell diari, en efecte, reproduí a dues columnes, emparellant-los, el text català i el text francès de l'anècdota plagiada. D'allí ho copia el setmanari barceloní. El diari terrassenc, sota el text català, no hi posava cap firma per la senzilla raó que era un text anònim. El setmanari barceloní, però, en copiar-lo, tingué la vilesa de posar-hi la firma del nostre company Francesc Madrid. Es, o no, això una difamació?

Ara, és clar, no ens interessa l'opinió de la publicació terrassenc: publicació que no fa pas cap honor a la seva ciutat. Els verins d'aquesta "cuca" ens semblen d'una candidesa inefable. Quan vam veure que donava tanta importància al fet de transformar una historieta parisenc en espanyola, l'únic que vàrem fer és somriure. La historieta en qüestió, si ací resultava "nova", a França és del domini públic. El diari de Terrassa ens deia que l'haviem copiada d'un "Boletín Medice". És una anècdota que ha corregut molt pel "Fantasio" i per altres setmanaris parisencs. Ens sembla, doncs, que si aquests "catòlics" posats a "puritans" volen averiguar qui és el primer "plagiari", tenen feina per dies.

En fi, perquè es vegi la noblesa dels procediments dels defensors del negre afer de la rapinya del Centre de Dependents, direm només que, com a represàlies contra la querrela de Francesc Madrid, han publicat un article-programa d'una campanya personal que inicien contra el nos-

tre estimat company. Com veieu, això voreja el "chantage".

No ens sembla, però, que el nostre company pugui espantar-se, ni retirar, com algú voldria, la querrela. Creiem que somriurà ben tranquil, decidit a anar, en aquest afer, i en tots els que se li assemblin, fins allà on calgui o la seva dignitat reclami.

UNA REFORMA NECESSARIA

A Madrid hi ha uns senyors que es diuen "legionarios de España". Encara que la cosa sembli d'opereta, els acabdilla tot un senyor metge, el doctor Albiñana, que, si bé és cert que no s'ha fet famós amb la medicina, s'ho ha fet amb la dictadura i la post-dictadura.

Aquests "legionarios de España" no són—com sembla pel seu nom—un orfeó, sinó una mena de partida de la porra legalitzada i que els elements directors veuen amb benivolència.

Aquests "legionarios" volen ésser a Espanya ço que són a Itàlia les milícies feixistes del senyor Mussolini. Es a dir: una mena de busca-raons i esgarriacries disposats a armar gresca pel motiu que sigui. Francament: com que nosaltres som tranquils i pacífics de mena, trobem que amb els d'Itàlia ja en teníem ben bé prou. I temem per ells, pels d'Espanya. Espanya no és Itàlia. Itàlia és un país espectacular on tothom, o gairebé tothom, està empeltat de tenor; on plau el gest afectat i ampullós. A Espanya, la gent és d'altra manera i temem que no es prenguin "en serio" els "legionarios" ni el seu apòstol Albiñana.

A pesar que ells fan tot el possible per a ésser presos en "serio": fins l'altre dia assaltaren la Redacció del valent i digne setmanari "Nosotros". Trencaren vidres i màquines d'escriure, llençaren els papers, engegaren uns quants trets i se n'anaren tranquilament. Malgrat de l'escàndol i que entre ells, els assaltants, hi havia un geperut, la policia no els pogué atrapar. Es veu que els geperuts porten sort.

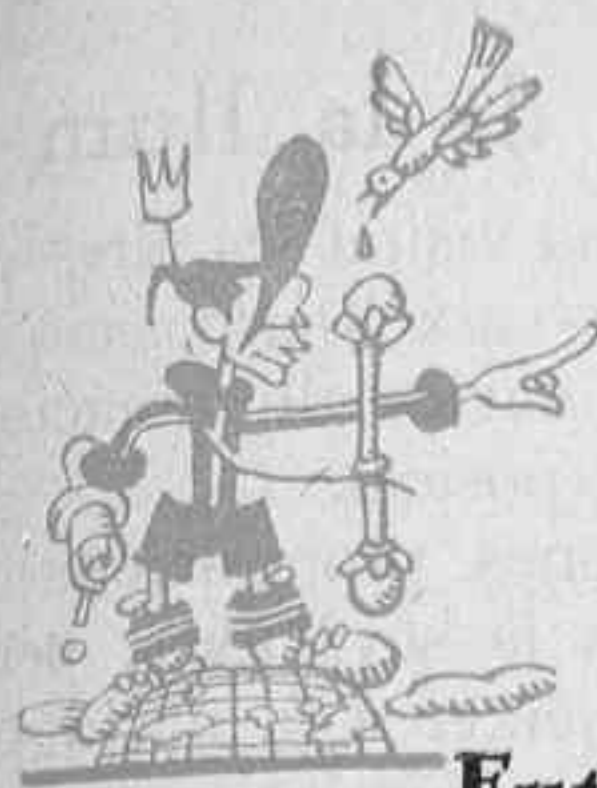
Ara bé, vist el cas i vist que la policia no pogué atrapar els que el causaren, les Redaccions de periòdics no afectes als "legionarios" i els periodistes d'aquestes Redaccions, hauran de canviar d'aspecte. Nosaltres presentem el següent projecte, per si hom vol aprofitar-lo:

Les cases on s'installin les Redaccions tindran les parets folrades de planxes de ferro; a cada replà d'escala i a cada finestra hom posarà un servei de metralladores; a l'entrada hom llençarà gasos asfixiants així que es presenti algú que faci olor de "legionario", si és que els "legionarios" fan olor; a les taules, per comptes de tinters i estilogràfiques hi haurà pistoles Winchester i bombes de mà; el telèfon, vist que no serveix de res en casos d'assalt, pot ésser substituït per una altra metralladora; a les parets de la Redacció no hi haurà diaris penjats: hi haurà punyals, ganivets, destrals i altres eines de fer destroça.

Els periodistes, per comptes de vestir-se amb robes angleses fabricades a Terrassa, portaran cota de malla; el barret serà substituït per l'elm, i el bastó per la llança. A més a més, pot haver-hi un servei d'automòbils blindats per a ús exclusiu de periodistes.

No es pot negar que la professió, llavors, serà molt més heroica que ara.

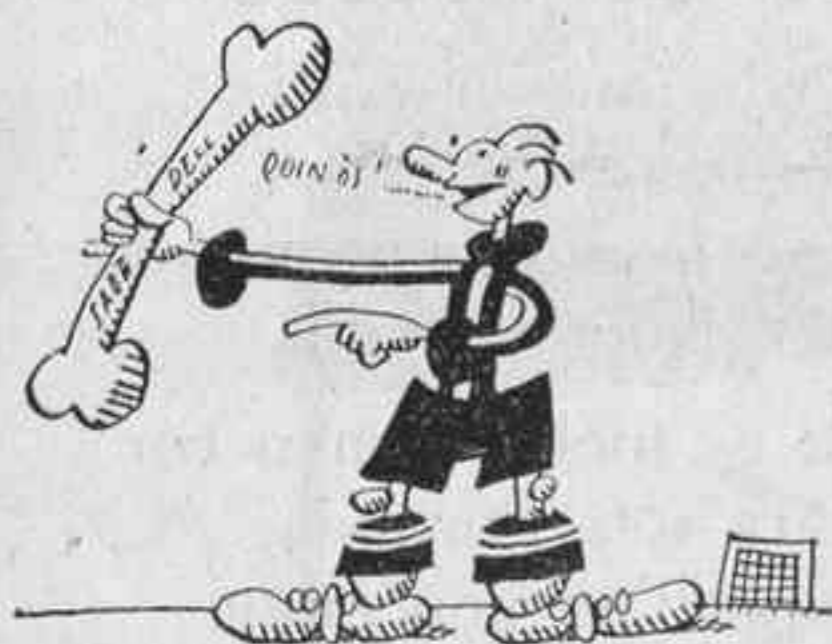
VIRAI

Futbol

L'esport és una cosa molt formal. La prova d'això és que diumenge passat hi havia tot el següent. Pareu compte, no us distraigueu i esgarrifeu-vos, estimats lectors:

Partit de futbol entre el "Barça" i el "Sabadell", en el qual va vèncer el Bar-

ça, per bé que amb moltes dificultats, donant un considerable cop de coll.

Partit entre el Júpiter i l'Espanyol, en el qual aquell va empatar a dos goals amb el darrer, després d'un partit durant el qual l'Espanyol va anar completament de bòlit i el Júpiter va meravellar els espectadors amb la seva empenta. Si els del Júpiter apreten un xic més, apallissen els de can Ràbia.

I partit finalment entre l'Europa i el Badalona, el que va empatar amb l'Europa. Al començament empeta. Què farà a l'acabament?

Així comença la inauguració de la temporada. La pega de l'Europa torna a reaparèixer ufanosa. Semblava que se l'havien descuidada en algun poble dels Balkans, però és veu que no és cert. L'Europa és un equip que pot descuidar-se de guanyar, que pot descuidar-se de perdre, però que no es descuida, ni per casualitat, de la seva pega clàssica i peculiar. Sobretot quan s'acosta al campionat.

Un amic meu compta de l'Europa l'anècdota següent: En una estació s'hi descuidaren una maleta dins de la qual hi havia dipositada la seva pega clàssica. En adonar-se'n, baixaren a la primera estació per tal de recollir-la. Amb les presses i com a compensació, es descuidaren d'un directiu i l'entrenador.

Aquests són els partits que es jugaren ací. Ultra aquests partits se celebrà la travessia del Port, els campionats d'atletisme de Barcelona, l'arribada d'En Paulino a París, que és d'allò més divertida, una reunió de boxa a l'Ateneu Obrer de Badalona i molts altres actes esportius que no valen la pena d'ésser ressenyats.

Hom pot veure que es tracta d'un programa molt farcit i per tant, complet.

Què va fer el Barça? El beneit. Fa dies ja que el fa, i sembla que s'hi troba bé. Enfront d'un equip com el de la Creu Alta, el Barça va tenir una feinada a guanyar per dos a un. I menys mal si, tot i la difícil victòria, aquesta li valgué col·locar-se al primer lloc de la classifi-

ció. El Sabadell fou un os pel Barça. Es de suposar que en el transcurs del campionat en trobarà d'altres, més difícils de rosegat.

Pel que es refereix a l'Espanyol, cal dir que va fer un partit molt mediocre i que aquell jugador famós, l'Edelmiro, féu un mal paper. En favor seu cal dir que va sortir desentrenat, desconixedor del joc dels seus companys i que feia tres dies que havia arribat a Barcelona. A cadascú, el que sigui seu.

De l'Europa no en direm res—parlar-ne és el pitjor que es pot fer—sinó fos per les exigències de la ressenya.

Va quedar molt per sota del Badalona. L'empat a un gol indica la baixa classe del joc emprat per l'Europa. Fa l'efecte que l'excursió estiuenca a través d'Europa, els ha deixat desmanegats. I doncs, Gàmitz, són simpàtiques, les xicotes de Praga?

Natació

La travessia del Port fou realment una cosa imponent.

I hi van prendre part uns sis-cents nedadors.

Començà per les senyoretetes, de les quals va guanyar l'Almacelles, l'opulenta campiona, en lluita amb la senyoreta Torrents.

La senyoreta Almacelles, àgil i exuberant, és filla d'un venedor de roba que va pels mercats, i que és molt amic d'En

Valentín, aquell xarlatà que ven la "Petroolina Vegetal" a l'acera del "Tropézón". Moltes tardes hom els troba fent tertúlia al Kiosc d'enfront de l'Espanyol, entre sessió i sessió de venda. És un home gras i pacífic, que vesteix com un menestral i fa cara de bona persona.

L'enhorabona, per la part que li toca.

Després de les senyoretetes sortiren els mascles. Feia molt bonic, aquella multitud de nedadors en lluita dins de l'aigua. D'aquests, ha guanyat—ja era de preveure—En Ramon Artigues, que és el nedador més complet i més resistent, avui. En Cele no el va poder resistir. Els que esperaven una forta lluita entre tots, quedaren decebuts.

L'Artigues fou molt ovacionat a l'arribada.

Dels nedadors se'n classificaren 479, xifra que és un rècord formidable i que bat, de molt, la de l'any passat.

Boxa

Hi ha un fet important. L'arribada de l'Uzcudun a París, i les seves declaracions.

En Paulino és un home pintoresc i xerraine que, d'un quant temps ençà, si bé en combatre no guanya, en canvi, es justifica, i l'una cosa va per l'altra. En arribar a París i tot just havia

tingut temps de dipositar les maletes a l'Hotel, que ja s'ha lliurat a les seves declaracions proverbials. I vet ací el que ha dit, poc més o menys:

Que es troba molt més fort, molt més àgil i molt més entrenat que no abans. Que ara té un "manager" "de platino". El millor que hi ha. Que a Nova York no ha perdut gens ni mica de la popularitat assolida, tot i els seus darrers combats. Però que aquí, en canvi, sí. Que ha vist minvar l'afecte dels seus compatriotes, i que això li fa tristesa. Ell, però, ho comprèn—encara!—. I confessa que ha passat una crisi i que, a conseqüència d'aquesta, en els seus darrers combats ha actuat per sota del seu estat normal. És per això que no cerca cap atenuant ni cap excusa, però, del fet al dit, tanmateix, hi havia un abisme.

Està decidit a demostrar que ara encara és el mateix que va batre Harry Wills—cal confessar que ja seria demostrar—i que si no hagués estat per les combinacions dels empresaris i dels managers afamats, ell mereixia, més que cap altre boxador, gaudir el campionat del món.

En combatre contra Schemeling, el feren pujar al ring convalescent d'una lesió al colze. A més, pesava 184 lliures, en lloc de les 195, que és el seu pes normal. I per consegüent, ja va pujar al ring, batut. Tot i això, al vuitè round, aconseguí aplicar-li una dreta superbà. L'Schemeling no el va pas guanyar. Fou ell el que es guanyà ell mateix. Ara vol tornar a mesurar-se-les amb l'alemany.

Diu que aquest és el campió de la sort. En va tenir prou amb vèncer a Paulino, per a ésser designat "challenger" al campionat del món. I l'home afegeix, amb un deix de tristesa:

—Per què no em designaren abans a mi?

En fi, que l'home ve disposat a demostrar als seus que és el mateix d'abans. La intenció és bona i cal agrair-li-la. Per començar, ja demostra que efectivament almenys en tot ço que es refereix a la seva "forma vocal", és el mateix home d'abans. Ara li manca demostrar-ho en la forma física. I per això, cal que celebri combats. Els tres que

té signats ens donaran la mida de les seves possibilitats pugilístiques.

Tot i les seves declaracions, creiem que Paulino ha perdut gas, combativitat, resistència, i, sobretot, que ha posat anys.

Als boxadors que posen anys, els passa el mateix que a les senyores que han estat molt boniques. Es resisteixen a reconèixer que es poden tornar velles. Heu-vos-ho ací.

GOL-KIK

Les grans idees de l'Alcalde

Recordeu aquella de què varen parlar els diaris en plena Dictadura? El Comte de Güell, donant un exemple de ciutadania, manava construir uns quants pisos modestos al terrat del seu palau per tal que els nostres obrers no visquessin lluny del centre de la ciutat. Però aquells pisets, nius de colomar, no sabem que s'hagin fet.

Ara, ha anat a Madrid per a resoldre l'assumpte de la Beneficència. I la seva idea és més lluminosa que la primera. Vol proposar al govern un impost sobre els números premiats per la loteria nacional, amb el qual eixugaria moltes llàgrimes. El que no surt del cap del nostre Alcalde no surt del cap de ningú. Està vist que no sabem pas què tenim a casa.

Nosaltres encara li brindem una altra idea relativa a la rifa. Que proposi al govern siguin reservats uns quants números que acabin en tretze i "tregui" a cada sorteig. Aquests diners podrien ésser la part benèfica de la rifada que cada deu dies fa el govern. Perquè carregar la migradesa dels premis de la rifa ho qualificaríem d'atracament.

Els polítics i el poble

El governador ha autoritzat, aquests dies, malgrat de les actuals circumstàncies, un bon nombre de conferències que diversos sectors polítics han volgut donar al poble. Mai com ara és tan necessària una absoluta compenetració entre dirigents i dirigits. Per això ens felicitem del bon criteri que ha demostrat el representant del govern a la ciutat de Barcelona i província.

El poble necessita l'escalf, el contacte, amb els seus capdavanters. Voler-li privar aquesta germanor és privar-lo de part de la llibertat que es mereix en les hores que la terra dóna unes passes endavant.

Una conferència purifica l'esperit; eleva el pensament vers l'infinit i enforteix l'ànima.

Carles Boïgues, l'heroi de la llum

A Madrid, aquest enginyer català ha visitat les altes esferes per a proposar la creació d'un vaixell-exposició al qual podrien aplicar-se les extraordinàries il·luminacions que han estat la millor glòria de l'Exposició.

Sembla que Boïgues ha rebut bones proposicions de l'estranger per a portar a la pràctica la seva idea; però, bon patrici, vol abans donar-les a conèixer a la nació per tal que, si veuen viable el projecte, ho facin ací.

Seria de desitjar que Madrid arribés a capir la vàlua d'aquest home i no el deixés marxar. En tenim por, francament. Són tan poques les vegades que hem vist atorgar mèrit i protecció a gent nostra!

Quan et sento

No sé la causa de què en senti
del teu piano la melodia,
crec que floreixen dintre de mi
sentiments dolços que no tenia.

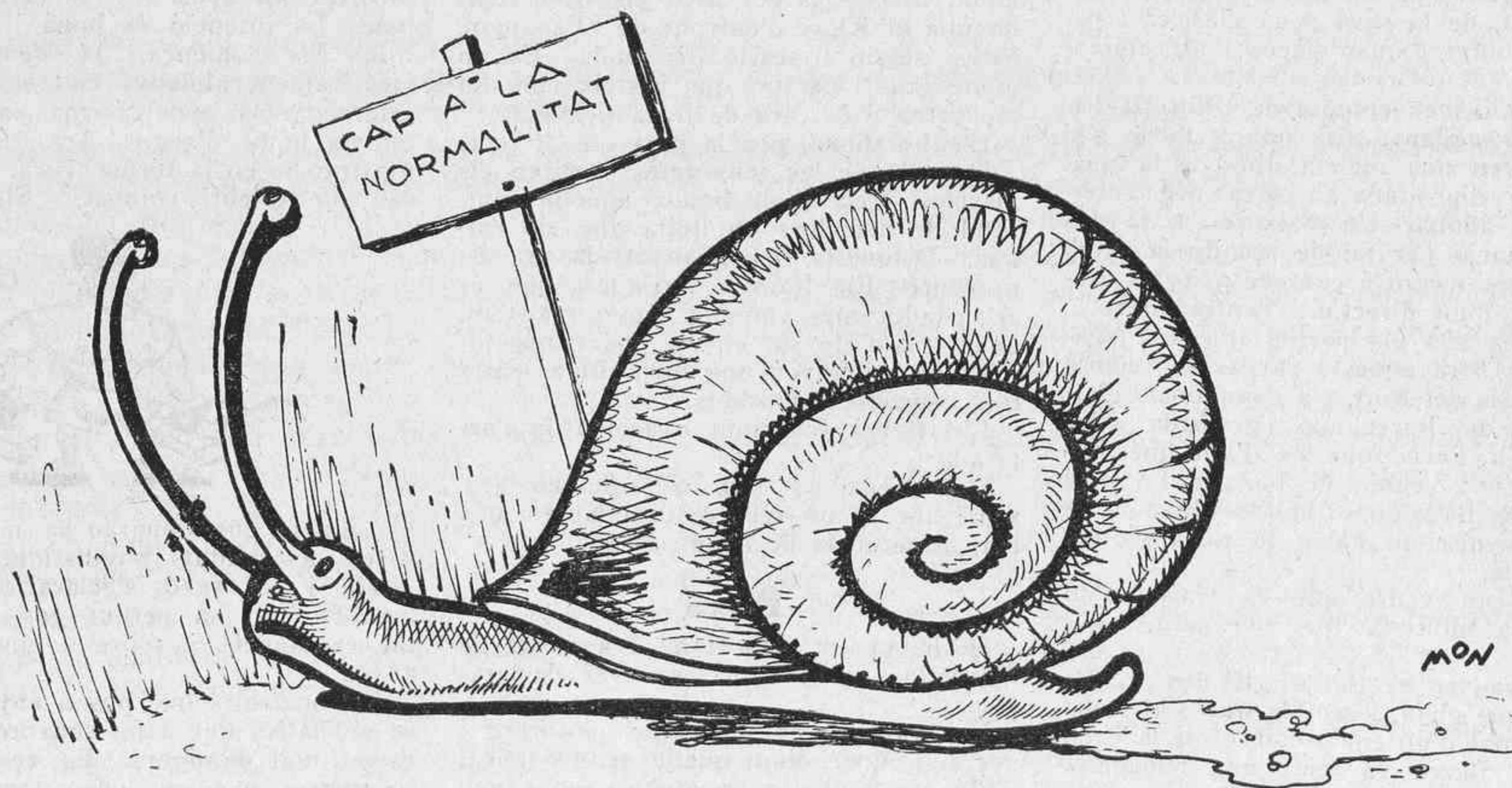
Una altra fibra es mou en mon cor
que estava encara tota dormida,
que fa adonar-me d'un nou amor
i em fa percebre una nova vida.

Lluny de la terra crec perfilar
horitzons amplis, desconeguts,
i em semblen fàcils de realitzar
somniais que ans creia que eren perduts.

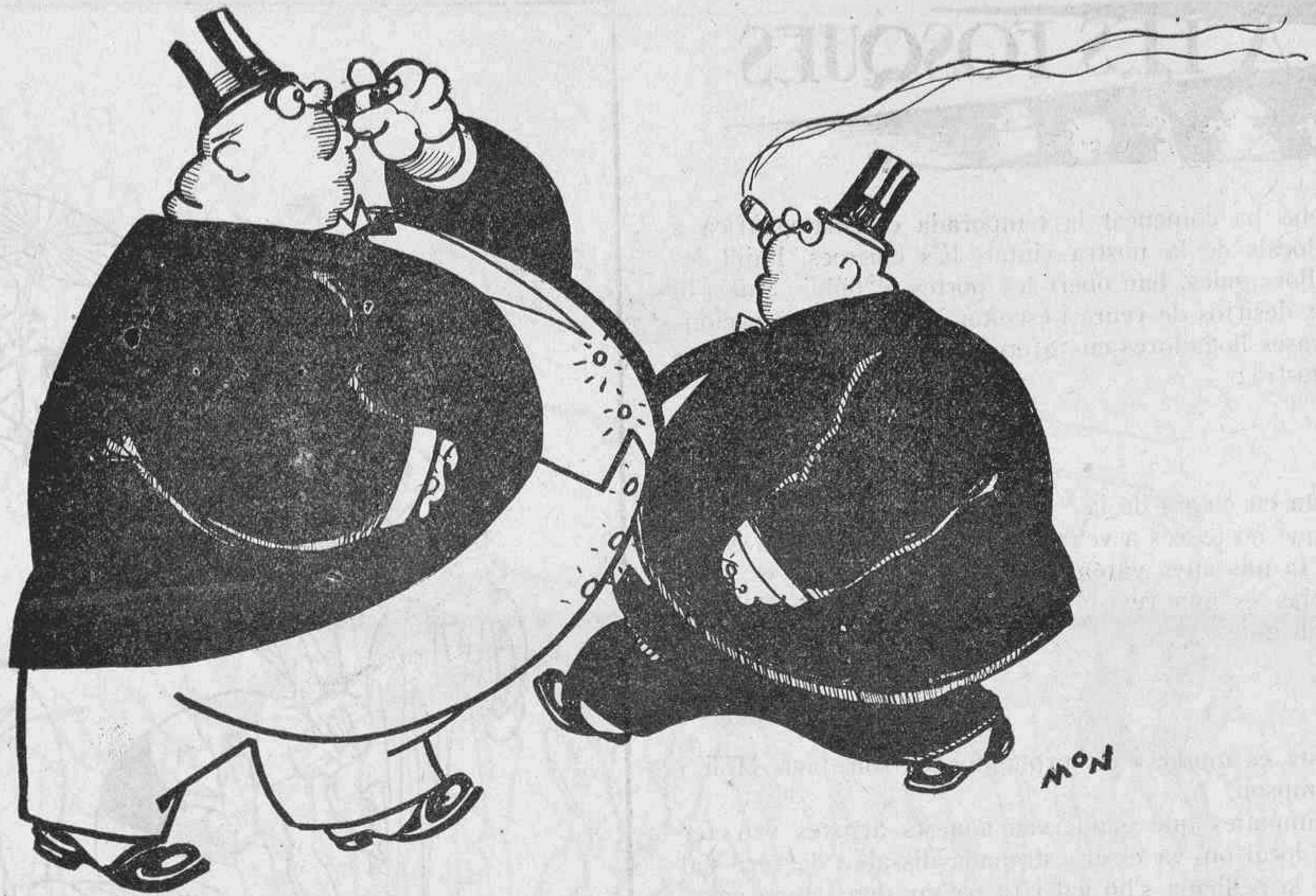
Oh dits formosos! Oh dits de fada!
que de les tecles treien secrets,
heu fet que facin dins meu estada
sentiments nobles no contrafets.

Heu fet que es fongui ma vil misèria
i que m'adongui d'un més enllà;
heu fet que vegi que no és matèria
tot el que es puga en el món trobar.

DAVID SANAHUJA

—Ja hi arribarem... cap allà l'any 1960.

HA AUGMENTAT EL PREU DE LA CARN

- Ara ens acabarem d'engreixar.
 —Amb la carn?
 —No; amb l'augment.

Allò que dèiem...

Quan, algunes setmanes endarrera, vàrem parlar del carnet d'identitat, ens malfiàrem que no fos un nou atemptat a les nostres butxaques. I allò que dèiem, els nostres pressentiments, han resultat certs, desgraciadament. A les futures eleccions no podran prendre-hi part més que els que tinguin carnet i, com que aquest justificatiu no es donarà a altra gent que els que hagin tret la cèdula, per votar s'haurà de tenir el document inútil de què parlàvem en l'article de fa dues setmanes "La disbauxa de les cèdules".

Hem clamat diverses vegades de la grollera manera que es fa la fixació de la tarifa de cèdula, i creiem que és inútil parlar-ne novament. Tant l'Ajuntament com la Diputació, en procedir a la recaudació d'aquest impost, no tenen altra norma que calcular-ho a gust d'un funcionari més o menys apte. Per això creiem que no devem parlar-ne més, i ajupir-nos davant de la guixeta. Pagar i callar. Heu-vos ací l'obligació de tot barceloní, segons els recaptadors de l'impost per cèdules.

Però el carnet d'identitat és quelcom diferent. Se'ns obligarà a posseir-lo, si no volem que un altre elector, amb menys escrúpols que vergonya, ens suplanti i voti per nosaltres. Que tot pot ésser, malgrat de totes les cèdules i carnets que vulguin inventar-se. Per què hem de pagar el carnet? És que el govern vol donar a guanyar uns milers de pessetes a Joan Qualsevol, arrencant-les de les nostres butxaques? Ja sabem que no és cap capital el valor del carnet, però una conveniència governativa havia d'ésser facilitada gratuïtament i no, mitjançant una nova quota. Contràriament, creurem que sota la capa d'unes eleccions

rabiosament sinceres, s'hi amagarà un nou atracament rabiosament anticitudatà.

Carnet d'identitat i cèdula personal són dues coses completament distintes. Si es vol mantenir el primer, s'ha de fer cas omís del segon. De cap de les maneres no s'ha de considerar obligatòria l'adquisició de la cèdula per a obtenir el carnet. Primer, perquè les tarifes de les cèdules no són justes, i segon perquè obren molt santament els que no treuen cèdula i poden escapolar-se'n.

Vol implantar-se un carnet d'identitat? Hi donem la nostra conformitat. Però que aquest carnet sigui vàlid per tots, "tots" els actes de la vida de la nació. Que si viatgem, amb ell en tinguem prou; si anem a correus, que no ens obliguin a mostrar un carnet-postal; si hem de justificar-nos davant d'un jutge, d'un militar, d'una autoritat, no ens demanin res més que el carnet. I que treguin les cèdules, que no serveixen més que per pagar i fer el "primo".

Ja sabem que al nostre país és suficient dictar una llei i fer-la complir, per més descabellada que sigui. No hi ha cap home que ostenti el càrrec de Ministre de la corona que torni enrera els seus errors. Com si no poguessin equivocar-se! Però si els seus errors ell els paguessin, bé. El mal és que els hem de pagar, vulgues que no, nosaltres.

DOMÈNEC DIUMENGE

Ja que continuen als nostres carrers les plaques de la dictadura, poseu a les vostres cartes, escriviu als amics, amb els noms antics.

Si l'Ajuntament no vol fer-ho, ens ho farem nosaltres.

A LES FOSQUES

Gairebé ha començat la temporada cinematogràfica a tots els locals de la nostra ciutat. Els cinemes, lluint les seves millors gales, han obert les portes al públic, que s'hi ha abocat desitjós de veure i escoltar les noves produccions que les cases llogadores ens ofereixen. En citarem algunes com a mostra:

Arriba el Telón

Revista en colors de la "Warner Bros" i "First National", que no té res a veure amb la d'En Joaquim Montero que fa uns anys vàrem veure representar.

Està bé, és una revista d'espectacle que el públic va veure amb goig.

Amor... Deber

Aquesta és muda, i els protagonistes són Jack Holt i Betty Compson.

Les simpaties que gaudeixen aquests artistes van fer omplir el local on va ésser estrenada dissabte darrer. Val a dir que la pel·lícula s'ho val i fa passar una estona agradable.

...Galas de la Paramount

Espècie de revista-presentació dels artistes de la marca, que es dirigeixen al públic en espanyol.

Chevalier, Vilches, Moreno, Pereda, Norton, són els qui es veuen aplaudits al nostre primer cinema.

***

En els cinemes que no han instal·lat aparells sonors, encara no ha començat l'exhibició de coses noves. Tots es van divertint amb les repeses, i el públic hi va.

ESPIGOLANT

La simpàtica Janet Gaynor, separadament del seu company Charles Farrell, ha fet unes quantes pel·lícules, tres de les quals són: "Barcelona", amb Humphrey Bogart; "Una noche en París", amb Kenneth MacKenna, i "Alone with you" (títol provisional), amb John Garrick. Les tres són sonores.

***

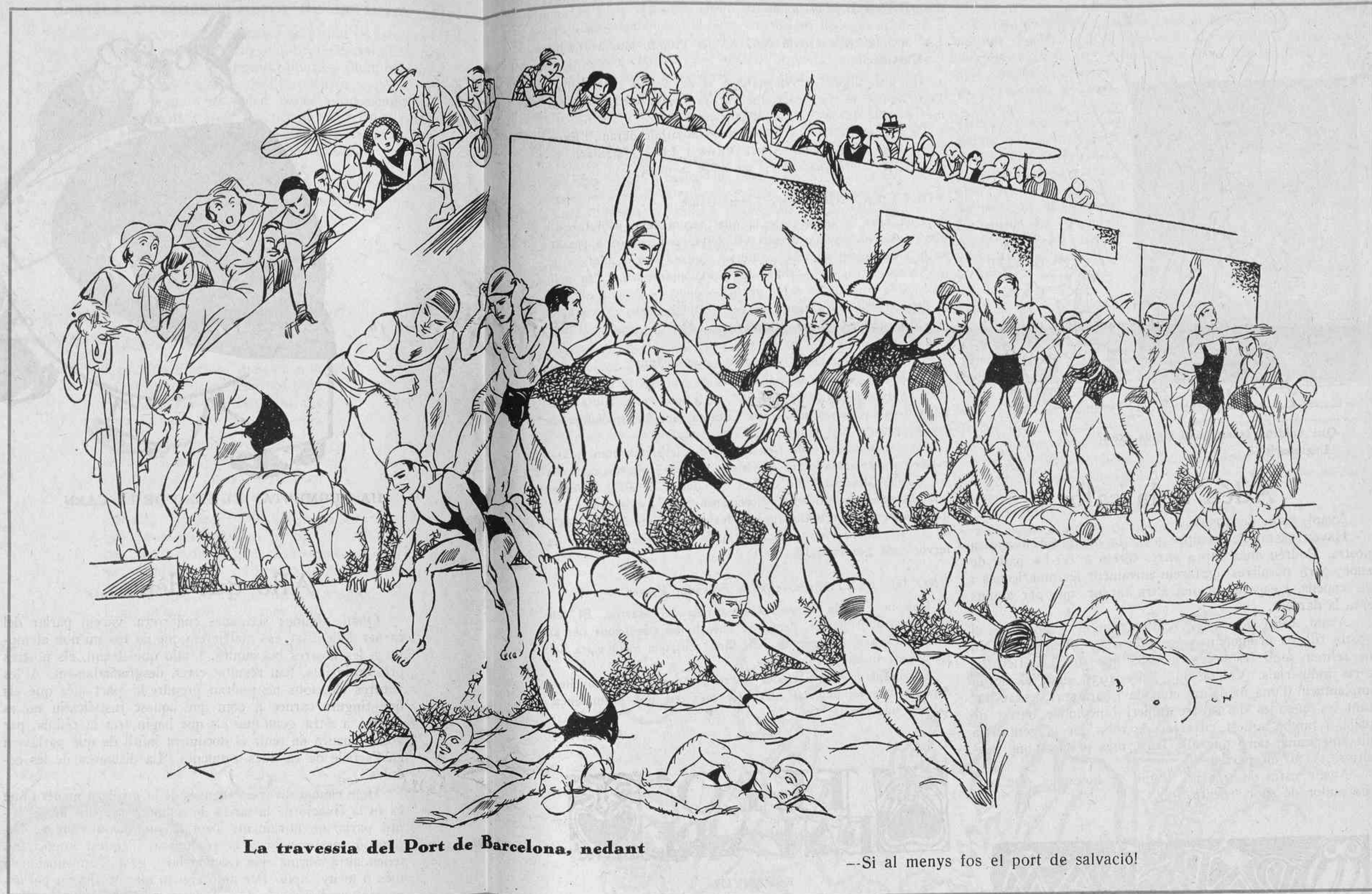
Ha mort un altre actor conegudíssim de la pantalla: Milton Sills. Un atac al cor, mentre jugava al tennis, l'ha enviat a l'altre món.

Mala anyada tenim pel cinema.

***

Un nou local.

Pel govern civil han estat aprovats els plans del nou cinema "Fantasio", que estarà situat al número 60 del passeig de Gràcia.

La travessia del Port de Barcelona, nedant

--Si al menys fos el port de salvació!

Per a impressionar "Con Byrd en el Polo Sur", dos cameramen de la "Paramount" han estat divuit mesos en les soledats del Pol Antàrtic.

I conten una sèrie d'anècdotes dels 42 homes que formaven l'expedició, algunes de les quals podrem veure filmades.

***

Mona Maris, l'actriu de "El Precio de un beso", serà la protagonista de "Del mismo barro", pel·lícula totalment parlada en espanyol, de la qual també se n'han fet versions en francès i italià.

Claire Luce és la protagonista de "Marea alta". Veient-la, ¿qui és que no es mareja?

***

Sembla que a Hollywood es va a la pesca d'homes que sàpiguen l'espanyol, car estan convençuts que les espanyolades ja no interessien.

No hi ha que dir que ens alegra força la mida aquesta.

***

Entre les pel·lícules sonores que veurem la propera temporada, cal esmentar la de les "Seleccions Gaumont Diamant Blau", que porta per títol CINOPOLIS, per Imperio Argentina.

S'està acabant de filmar la primera producció parlada en espanyol, amb música del Mestre Amadeu Vives, "EL PROFESOR DE MI SEÑORA". Es rodada per compte de "Cinaes" i "Renaixement Films", i es diu que tant la direcció, diàlegs, cançons i interpretació són dignes d'elogi.

A veure si serà veritat! Per nosaltres, que avui fos i demà festa.

***

"Bien venido sea el peligro" és la primera cinta sonora del conegudíssim Harold Lloyd, "El".

En aquest film s'hi han introduït efectes de soroll sorprenents que contribueixen a fer riure el públic que la veu.

—Què voldràs ésser, quan siguis gran?
—“Legionario”!

Adéu a la calor

Avant, estiu de 1930!...

Haveu passat per sempre més. Ja no tornareu a casa nostra. Podreu anar cap a altres terres a fer-los patir de suor; però nosaltres agafarem novament les americanes i els capells, i esperarem una altra tardor, que per alguns serà la darrera.

Avant, estiu de 1930!... Quan vingui a nosaltres el vostre fill, us prometem restar preparats per la visita. No us rebrem amb les peces de roba que sols beneficien a certs industrials. Volem que l'any 1931 sigui el de la implantació d'una modalitat còmoda i barateta: deixar durant les mesades del vostre imperi l'incòmode barret de palla, i també aquest enfarfec de roba que la gent n'ha dit americana, però que allà baix, més pràctics que nosaltres, ja no en porten.

Avant, estiu de 1930!... Fugiu de nosaltres, que sentim pudor de suor, encara...

ELS EXILIATS ACUSEN, per Ramon Xuriguera.

Un llibre interessantíssim, un llibre que és un document formidable. Ramon Xuriguera, víctima també de l'estúpida dictadura, ha escrit un reportatge de gran periodista; un reportatge que cal llegir.

L'estil del llibre — pel qual desfilen les figures d'Unamuno, Macià, Gassol, Blasco Ibàñez, López Ochoa, Sánchez Guerra, Casanoves i Ortega i Gasset — és viu, merviós, vigorós.

“Els exiliats acusen” és un llibre ple de noble indignació

que han de llegir tots aquells que vulguin comèixer la història d'aquests set anys vergonyosos.

LA MONTAÑA ILUMINADA, per Angel Marsà i Lluís Marsillach.

Un altre llibre de reportatges, el de Marsà i Marsillach. Però aquest és un reportatge menys negre, menys dolorós, més amable que el d'“Els exiliats acusen”.

“La montaña iluminada” és la de Montjuïc durant l'Exposició. Amb aquest tema Angel Marsà i Lluís Marsillach, escriptors de mèrit, han escrit un llibre deliciós.

NUEVA CREACIÓN, per Fermí Galán.

Una obra la lectura de la qual recomanem, sobretot als obrers: als obrers que prefereixen fer-se una cultura a passar-se la vida jugant a cartes o donant guitzes a una pilota.

“Nueva creación” — llibre que porta aquest lema: “la política no és tan sols un art, sinó una ciència —, és una obra en la qual el seu autor, amb un verb càlid i generós, exposa el seu ideal d'una civilització millor.

LA REVISTA. Quaderns de 1930: Gener-Juny.

Setze anys fa que ve publicant-se, en bé de la nostra cultura, aquesta magnífica “Revista”, de López-Picó. Tot el respecte i tota l'admiració mereix aquesta mostra esplèndida de civilització.

En aquest número de Gener-Juny — interessant com tots — cal remarcar la traducció que del “Cimbeli” shakespearia ha fet Carme Monturiol; un capítol de novella de Puig i Ferrer; un acte magnífic d'A. Esclasans, “Dos i dos fan cinc”; uns poemes de Pere Guilanyà, i les “Moralitats i pretextos”, de J. M. López-Picó: notes crítiques plenes de lucidesa, de fervor i de generositat.

UNO DE TANTOS, novella de Salvador Ferrer.

Una novella de la guerra espanyola del Marroc. El seu autor, Salvador Ferrer, demostra unes bones condicions per al conreu d'aquest gènere: un estil fàcil, viu; una visió clara del tema i els tipus.

Es d'esperar que Salvador Ferrer escriurà bones novel·les. Aquesta que ha publicat suara és, més que una prometença, gairebé una realitat.

ALPHA

ESPANYOL

Com altres anys, Josep Santpere ha inaugurat la temporada amb una obra d'Alfons Roure, autor de fàcil popularitat, de popularitat guanyada en pocs anys. Aquesta obra té un títol inflat i sonor, propi per atreure el públic en gran nombre: “A l'arma, a l'arma, fills del poble!”. Però malgrat del títol, el teatre no era ple — ni de bon tros — la nit de l'estrena. D'això, de si el teatre era ple o buit, els crítics se n'ocupen sempre, ho diuen sempre, moltes vegades perquè no saben què altra cosa dir. Nosaltres, en aquest cas concret, ho fem constar únicament per a preguntar-nos: és que el públic ha perdut ja la confiança en aquest autor que tant ha aplaudit fins ara? És que ja li sembla un autor gastat, condemnat a repetir temes i tipus en cada obra nova?

Negar que Alfons Roure té una certa traça—una traça gruixuda—en moure tipus i animar escenes, fóra absurd. Mantres vegades apunten en ell bones condicions de saineter. Però ens fa l'efecte que Roure no sap reprimir-se, no té noció de la mesura, és un escriptor poc discret. Aquesta obra nova que ens acaba de servir la companyia de Josep Santpere, com tota l'obra d'aquest autor, oscilla entre el sainet i el melodrama, entre la gràcia barroera i la truculència. A més a més, l'anèdota no trobem que justifiqui el títol de "A l'arma, a l'arma, fills del poble!"

Després d'haver vist aquesta i les altres comèdies d'aquest autor, hem arribat a la següent conseqüència: el valor del saineter consisteix en retratar la realitat d'una manera graciosa, però fidel. Doncs bé; Alfons Roure, que té fama de saineter, és a dir: de bon observador de la realitat, per la seva manca de discreció, pel seu afany d'uns aplaudiments massa fàcils, ha escrit les comèdies més falses, més irreal, més absurdes, més incongruents.

Nosaltres, com és de suposar, no sentim per aquest autor —ni per cap altre—la més mínima animadversió. Sols fem constar que en ell hi ha, indubtablement, bones condicions de comediògraf. Però aquestes bones condicions les estan fent malbé els aplaudiments fàcils d'un públic poc intel·ligent.

El primer acte de "A l'arma, a l'arma, fills del poble!" és el millor de l'obra.

El públic aplaudí i demanà l'autor. Josep Santpere digué que l'autor no era al teatre, que havia tingut por i havia marxat. Por de què? "A l'arma, a l'arma, fills del poble!" no és ni més bona ni més dolenta que altres obres anteriors del mateix autor.

La interpretació força digna, sobretot per part d'Alexandre Nolla, Josep Santpere, Maria Fortuny i Rosa Hernàez.

M. Borrell i Mas.

PRINCIPAL PALACE

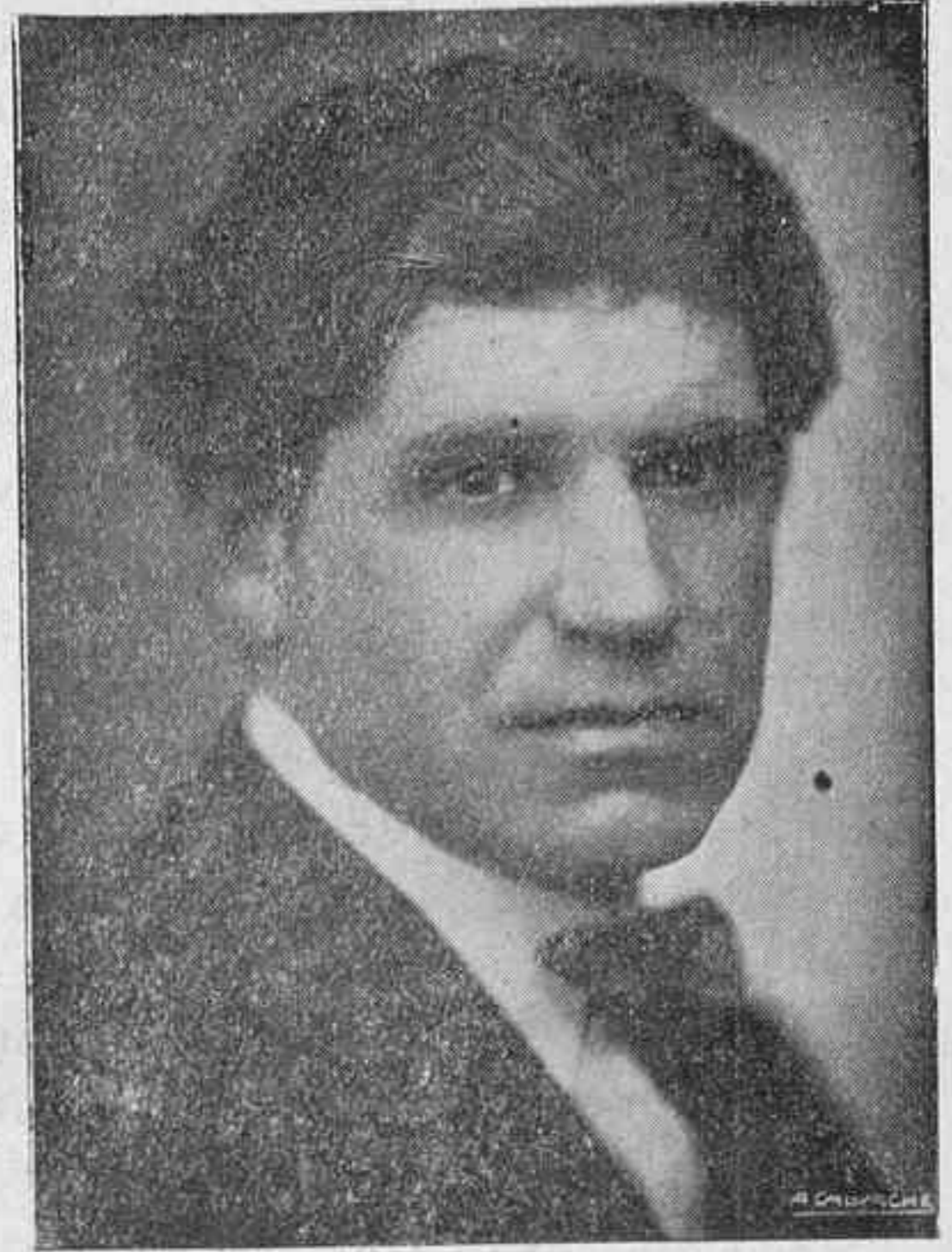
Es fàcil entretenir dues hores un públic: amb una sarsuela, amb una comèdia, amb un drama. Es a dir, amb la música, la literatura—més o menys literària avui—, l'actor, l'actriu, la triple cantant, l'escenografia, l'orquestra, etc., etc.

Ço que ja no és tan fàcil és que l'entretengui durant un parell d'hores o més un senyor vestit de smoking. Aquest senyor vestit de smoking no canta, no declama, no fa ventriloquia ni prestidigitació. Aquest senyor vestit de smoking parla. I escoltant-lo, us fa l'efecte que llegiu una crònica de periòdic, una bella crònica que no us cansa mai.

Aquest és el cas de Frederic García Sanchiz, literat de mèrit: recordeu "Las siestas del cañaveral", "Historia romàntica".

Escoltar-lo parlar té el mateix encís que llegir-lo. Mai no podíem suposar que García Sanchiz fos un "causeur" tan admirable. Escoltant qualsevol de les seves "charlas líricas", hom pensa: "Llàstima que la paraula tingui una vida tan efímera! Llàstima que tot ço que diu no ho escrigui!"

García Sanchiz parla durant dues hores, o més. I la seva paraula no us cansa, no us fatiga, no us avorreix. Això, davant d'un públic que encara no ha après d'escoltar, és un miracle.

—El papà no permet les nostres relacions... Vol que em casi amb una persona formal: un acaparador, un de la U. M. N.

Un miracle, perquè, sense necessitat de decoracions, ballables, segones tiples, etc., escolta. I aplaudeix.

García Sanchiz ha parlat en aquestes tres "charlas líricas" del ball, des del minuet al charleston; del viatge en el "Graff Zeppelin" i d'El poble espanyol de l'Exposició. La seva paraula, plena d'elegància, de gràcia i d'agudesa, ens ha deixat ganes de tornar-lo a escoltar. I de tornar-lo a aplaudir.

APOLO

Al Paral·lel, a Barcelona, li convé un teatre de revista. Altres anys, aquest teatre era el Còmic i la revista neixia aquí, encara que amb marcades influències parisenques. Aquest any, però, el teatre és l'Apolo, i la revista ens ve de Madrid, neta-ment madrilenya. Ja està bé que així sigui. Madrid, a la seva manera, pot produir aquest espectacle. Té un precedent: "La Granvía".

L'obra escollida per a debut ha estat "Las guapas", el llibre de la qual és dels senyors González del Castillo i Muñoz Román, i la música dels mestres Alonso i Belda. Els autors, com és lògic, no s'han proposat escriure res de transcendental. La seva intenció ha estat oferir-nos un espectacle graciós, amable, entretingut. I han reeixit en l'intent. Han escrit un llibre en el qual no hi ha la grolleria d'altres del mateix gènere, com, per exemple, "Las mujeres de la cuesta", etc. Els autors de "Las guapas" no abusen de la sal grossa ni el pebre. La música, no tot lo brillant que hom esperava del mestre Alonso, no deixa d'ésser fàcil i agradable. Però, com és lògic en tots els espectacles d'aquesta mena, són les senyores: les tiples i les vicetiples. D'entre elles cal destacar la "vedette" Cèlia Gàmez, que és una "estrella" que de tanta llum, enlluerna. Cèlia Gàmez té totes les condicions per a triomfar en el gènere: és molt bonica, molt gentil, té una gran simpatia—tan gran, que no s'acaba mai—, sap dir, sap cantar, sap vestir, si—sortosament per a nosaltres els espectadors—se'n pot dir vestir de la poca roba que porta, al teatre, s'entén. Tampoc no cal oblidar a Bretaño. No és tan formós com Cèlia Gàmez, però és un actor d'innegables mèrits.

El decorat, de Cèsar Bulbena, ens va plaure molt.

ROMEA

"Quina llàstima de xicot!", nova obra, en cinc actes, d'Avellí Artís, ens sembla una obra fulletinesca i falsa a tot ésser-ho. Tot en ella és arbitrari, fins la psicologia dels personatges. Molts actes, moltes paraules, i poca humanitat.

En alguns moments, però, hom hi veu la traça d'un bon cmediògraf.

Bé Pius Daví en la interpretació.

TALIA

Amb "La piga de la felicitat" la companyia del Talia ha tingut un bon debut. Es tracta d'un vodevil molt graciós, ple d'intenció: de situacions encertades. I, com l'aplaudí la nit de l'estrena, l'aplaudirà les altres nits que omplirà el teatre, que suposem que seran moltes.

Molt bé, però molt bé, el decorat de Fontanals, l'escenògraf més modern, més ben orientat, de més bon gust. I molt bé la interpretació que a l'obra donà la companyia, sobressortint les senyores Torres i López i el senyor Giménez-Sales.

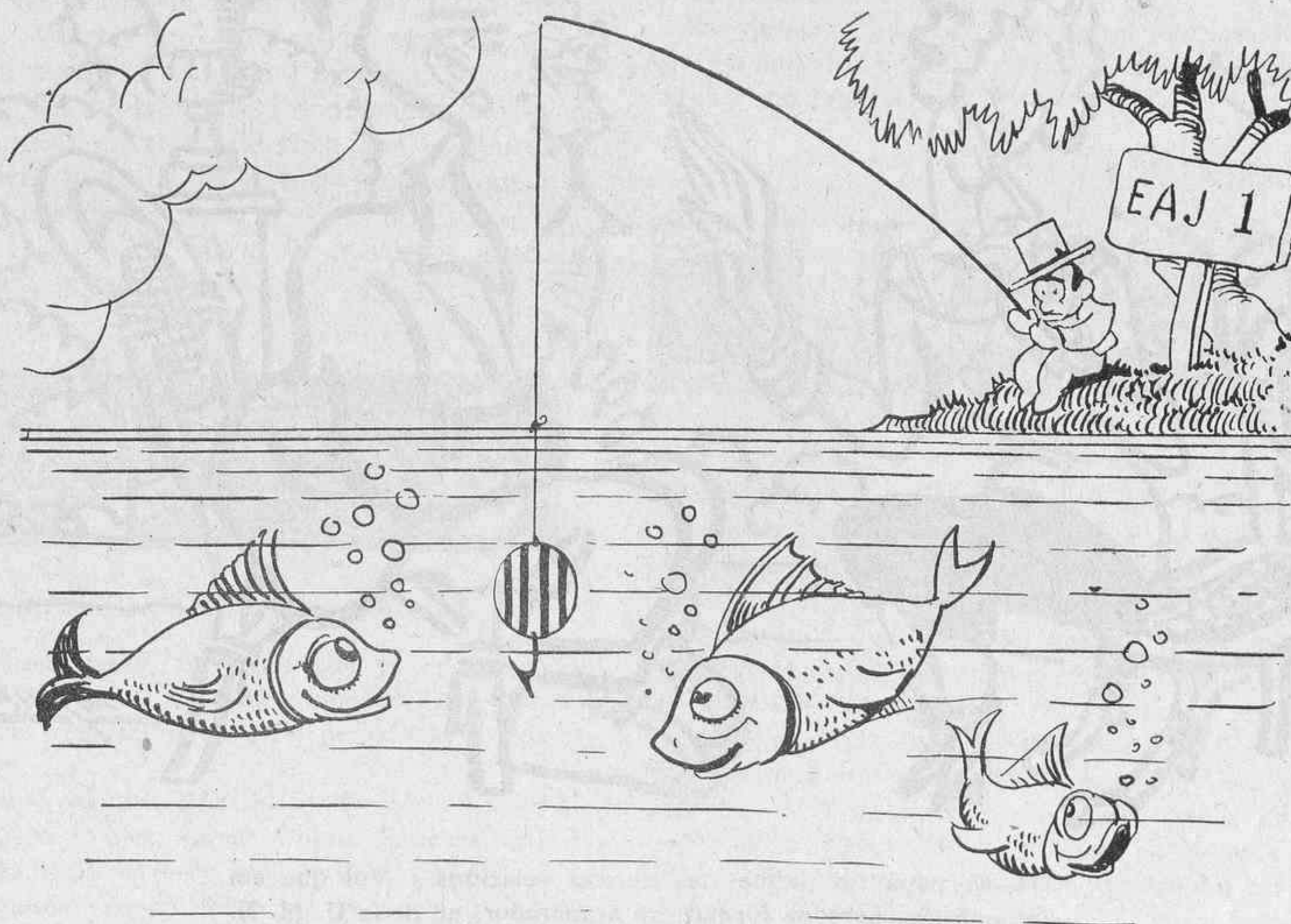
A. S.

El govern argentí es proposa liquidar en absolut tot record de la nefasta administració irigoyenista. Almenys així ho diuen.

Ací també portaven aquestes intencions, i, pel que es veu, varen repensar-se.

Sembla que allò de l'Estatut de Catalunya se'n va a Can Pistras i que vol restablir-se la Mancomunitat.

Un ham que no enganya...

Una vegada més els regionalistes estan fent la traveta al nostre poble.

Cal recordar-ho.

Els "legionarios" del doctor Albiñana assaltàren la redacció de "Nosotros" i apallissaren els redactors.

I per aquests, ¿quin article hi ha al Codi penal de la dictadura?

L'Alcalde de Barcelona ha profetitzat una altra dictadura. I els pupins se n'han aprofitat per a alçar la llebre. Ens sembla que certes paraules no estan bé per a tot un senyor Comte de Güell.

Compte amb el bec, senyor comte!

Una altra de les facècies del senyor batlle de Barcelona, va ésser en manifestar que si els carrers estaven bruts quan la darrera vaga, era per culpa de l'Ajuntament. (Això és veritat). Però l'home volia fer broma, i va abocar que els primers d'agafar l'escombra i el cabàs havien d'ésser ell i els regidors.

Ja ens agradaria veure aquest cos d'escombriaires de nova planta. Però ens atrevim a creure que els barcelonins esperarien que ells passessin per a llançar damunt seu tots els pebrots i tomàtecs podrits que tinguessin a casa.

I, després, carregar-ho tot plegat al carro.

La norma establerta pel govern de recollir els diaris i llibres que continguin conceptes delictius, va donant els seus fruits.

Com que a no tardar no sabran què fer del paperam que recolliran, creiem inajornable la publicació d'una R. O. nomenant un drapaire oficial.

Nosaltres ja sabem, inclús, qui serà el primer en sollicitar-ho. El doctor Albiñana, que amb aquest càrrec serà quatre vegades "doctor".

El Tribunal Nacional de Lima prossegueix la instrucció de la causa contra l'ex-dictador Leguia, acusat de malversació de cabals.

Ah! senyor Leguia, senyor Leguia! No és just. Van tants de malversadors solts per aquests móns de Déu!

L'alcalde de Manzaneda ha publicat un "bando" amenaçant amb tot "el rigor de la ley" aquells que es permetin de criticar la seva actuació.

Que bé!, oi, senyor comte de Güell, si la vostra excel·lència pogués fer el mateix!...

Barcelona, però, no és Manzaneda, encara que de vegades s'hi assembla força.

L'ex-president argentí, senyor Irigoyen, continua detingut a bord del "Belgrano".

I d'altres, en canvi, amb més culpes, van promovent escàndols pels carrers.

Durant la darrera vaga, les escombraries dels carrers no les recollia ningú. Segons l'alcalde les havien d'haver recollides els mateixos veïns.

Potser es pensa, el senyor alcalde, que tots tenim tan poca feina com ell.

R.—Massa llarg.

Ll. R. C.—Ja haureu vist que el vostre article no arribà a ésser oportú. No l'han tret!

J. V.—Del taronger a casa—n'hi ha un caminet—; "de la taula al cove—ha anat el vostre vers".

V. M. (Sabadell).—No està prou bé per a publicar-ho.

M. H.—El trobareu a "La Campana", però devem dir-vos que procureu esmenar-vos en el català. Escriviu ben defecuosament.

D. S.—En publicarem una. El sonet no és prou ben fet.

E. A. F. (Canet).—Teniu tota la raó, però no cal pas que embruteu més paper. No en sortiríeu.

F. C.—Aquesta idea podia haver-vos servit per a fer quelcom millor. No va.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Impremta "L'Esquella" i "La Campana", Om, 8, Barcelona

ESPECTACLES

GRAN TEATRE ESPANYOL

Avui, divendres, tarda: **L'ESCOLA DE LES COCOTTES**
Nit, i totes les nits, el formidable èxit d'Alfons Roure,

A L'ARMA, A L'ARMA! FILLS DEL POBLE!...

TEATRE APOLO

Avui, divendres, nit, i totes les nits: L'èxit dels èxits,
LAS GUAPAS

Triomf immens de la bellíssima vedette CELIA GAMEZ
Creació del primer actor còmic FAUSTI BRETAÑO
60 formoses Girls Gàmex, 60

TEATRE TALIA

Companyia de Vodevil, Comèdies i Sainets
Primera actriu: ENRIQUETA TORRES

Tots els dies, el vodevil de l'any:

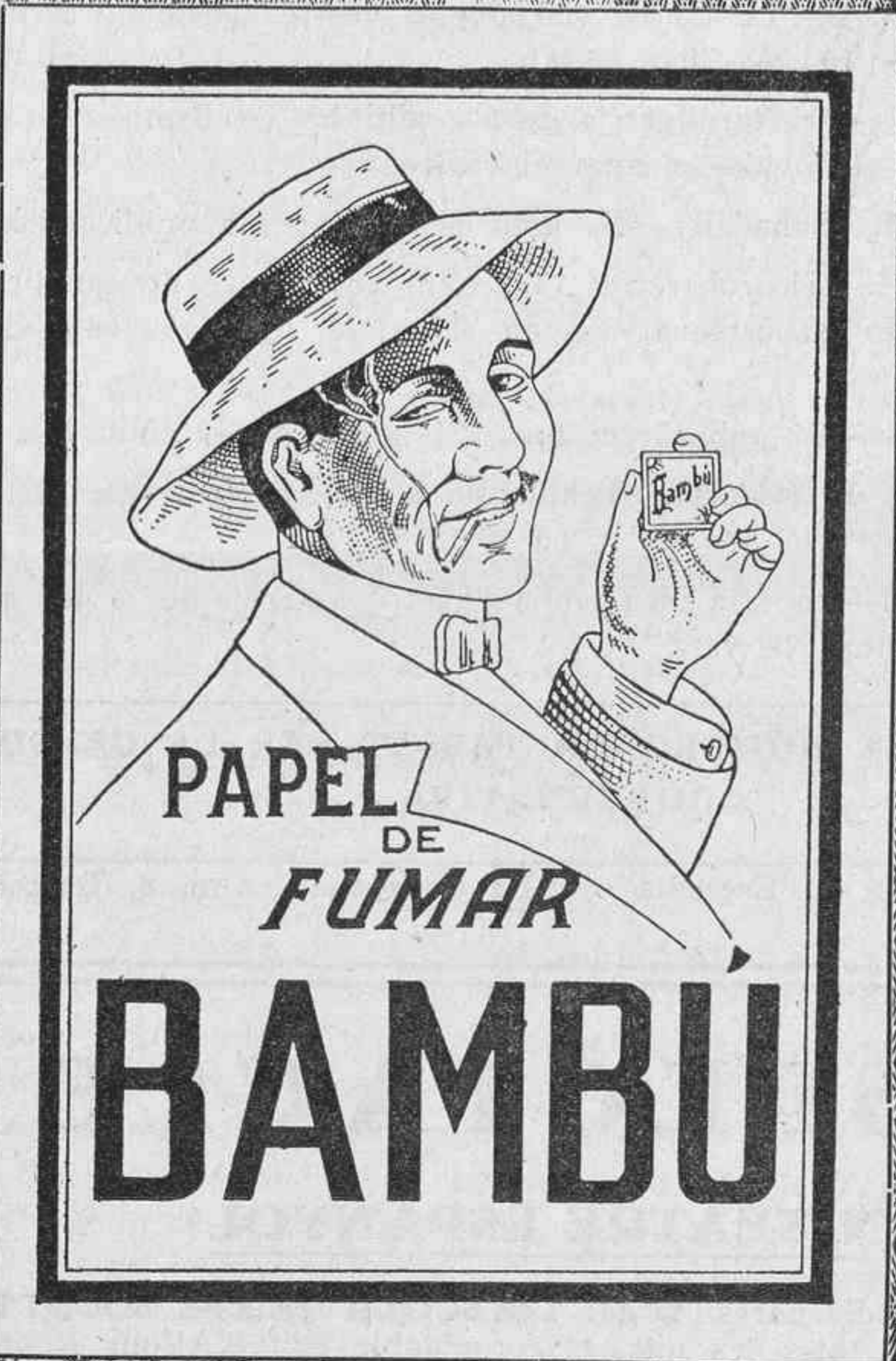
LA PIGA DE LA FELICITAT

TEATRE GOYA

(Temporada Oficial 1930-31)
Companyia de Comèdies i Farses
d'ALFONS VIDAL I PLANES
en la que hi figura la primera actriu CARMEN SANCHEZ

Inauguració: Dimecres (nit), dia 1 d'octubre
Estrena a Espanya de la farsa tragicòmica en tres actes,

EL LOCO DE LA MASIA
d'ALFONS VIDAL I PLANES

VIES URINARIES
Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinaries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uèritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluixos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Soivre**. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que necessen sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. **Venda 5'50 ptes. caixa**

Impureses de la sang: *Sifilis* (avariosis), *exemes*, *herpes*, *ulceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Pindoles depuratives del Dr. Soivre**, que són la medicació depurativa real i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmentant totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronscos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. **Venda: 5'50 ptes. flascó.**

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fadiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Gragees potenciàls del Dr. Soivre**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medulla i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la juvenesa, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. **Venda: Pesseïtes 5'50 el flascó.**

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franqueig a *Oficines Laboratori Sòkatarç, carrer del Ter, 16. telèfon 544 S. M. Barcelona*, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentortollament, tractament i guariment de les dites malalties.

MARICEL-PARK

GRAN PARC D'ATRACCIONS
 MONTJUIC

FESTA MAJOR

DEL 20 AL 28 DE SETEMBRE

Avui, divendres, a dos quarts d'onze de la nit:

BOXA

GRAN COMBAT INTERNACIONAL

ROS

contra

LEROY

Campió d'Espanya

Ex-campió de Bèlgica

Diuenge, tarda:

Concurs de Sardanes

TOSCA

L'obra completa, 14 discos . . . 161,— ptes
 Disco sol . . . . . 11,50 >

La voz de su Amo

Companyia del Gramòfono, S. A. E.

JA HA SORTIT

la tan esperada guia gràfica

MALLORCA

250 fotografies en «huecogravat». 9 plans de la illa. Text espanyol i anglès.

Monuments, Patis, interiors, costums, itineraris per a excursions, etc., etc.

PREU: 5 PTES.

ARANCELES DE ADUANAS

(EDICIÓN OFICIAL)

Aprobado por Real decreto de 12 de febrero de 1922 y complementados con las disposiciones dictadas hasta 31 de julio de 1930.

Precio, encuadernado en tela:

20 PTAS.

REPERTORIO PARA LA APLICACION DE LOS ARANCELES DE ADUANAS

(EDICIÓN OFICIAL)

Aprobado por Real Orden de 31 de diciembre de 1926 y rectificado con las variaciones dictadas hasta el 15 de abril de 1930.

PRECIO: 10 PTAS.

GRAN ESDEVENIMENT!!!

Repartiment gratuït de catàlegs.
Ornamentació de la façana.
10 per 100 de rebaixa en tota compra de llibres.
Preparem una gran sorpresa.

No deixeu d'anar, el dia 7 d'octubre, a la Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20, Barcelona

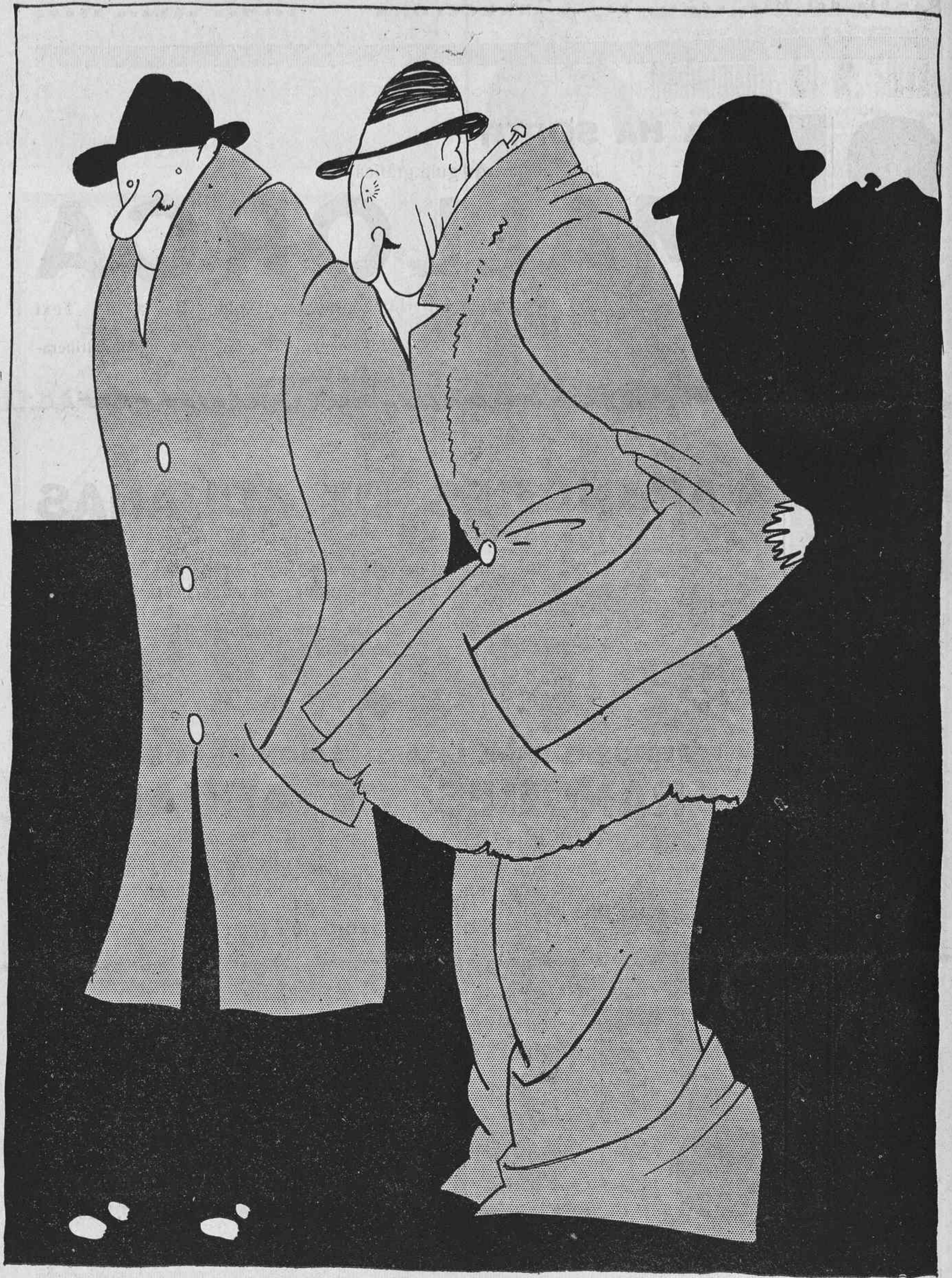
OCTUBRE

7

DIMARTS

DIADA
DEL LLIBRE

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de tranqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem de pèrdues si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponents se'ls atorguen descomptes

Senyals del temps

—Trobo que comença a fer fred.
—Doncs jo trobo que comença a fer gana.